

рѣшихъ да върна статуйката. Но като ме бѣ страхъ да ида въ Евфорионовѣ, тайно я оставихъ въ торбата на Проя. Бѣше ме ядъ на това момче и за това пишехъ по стѣнитѣ, дуваритѣ, колонитѣ онѣзи лоши думи. Вмѣсто да си отмѣсти, Прою ми спаси живота . . . Ето цѣлата истина . . . и почна съ гласъ да реве . . .

Учителятъ го посвѣтѣва да се пази другъ пжтъ отъ такива гижсни прѣстѣпления — кражба и клевета. Другаритѣ ми се спуснаха къмъ мене съ радостъ; всички ме поздравиха. Въ общото веселие дигнаха ме на ржцѣ и така ме разнастѣха изъ двора на училището съ викове: Да живѣе Прою! На другия день отидохме на игрището. Тамъ съ радостъ ни посрѣщна учителятъ по гимнастика. Той накара Лицида да се извини прѣдъ мене, дѣто ме оскърби миналия пжтъ, когато не рачи да се бори съ мене.

— Мене така ми казваха, думаше той, че ужъ Прою е крадецъ. Сега истината излѣзе на явѣ и азъ се разкайвамъ.

Извършихме всичкитѣ си упражненія отлично. На другия день имавме състезание съ ученицитѣ на другъ атински учителъ, нареченъ Филипъ. Всички гимнастици отъ нашето училище се отличиха и ученицитѣ на Филипа бѣха надвити.

